Після конфіскати — другий наклад.

Ч. 231 (10.614). Львів, пятниця 16. жовтня 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОПУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10. II. пов.
Конто почт. щад. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передпол.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·50 зл.
ЗА ГРАНИЦЕЮ:
В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунія 150 леї, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Міжнародній Соціялістичний Конґрес у Марселі.

I. Сучасна міжнародня ситуація і проблеми Сходу*).

Міжнародній соціялістичний конгрес, який в серпні відбувся у Марселі, має для України особливий інтерес з двох причин. Поперше, цей конгрес уділив проблемам Сходу порівнюючи багато уваги. Подруге, на цім конгресі вперше після Люцернської конференції 1919 р. конкретно поставлено українське питання.

Вже на засіданнях екзекутиви Інтернаціоналу напередодні відкриття конгресу східна проблема стала предметом особливої уваги: було ухвалено підчас конгресу утворити окрему комісію Сходу. При цім відбулася цікава дискусія. Російські есери внесли пропозицію, щоб комісія Сходу складалася лише із представників соціяліст. партії б. Росії, тобто иншими словами: мала приватний характер. Ця пропозиція перепала. Переважаюча більшість екзекутиви, в тім числі представник української соціялдемократії, висловились за те, що проблеми, які ставляться на обговорення східної комісії, мають міжнародній характер і тому конечно, щоб в розгляді їх взяли участь усі партії Інтернаціоналу. В інтересі взаїмної інформації на початку конгресу відбулося кілька приватних нарад, переважно делегатів б. Росії (крім українських соц.-дем. в нарадах брали участь: рос. соц.-дем., рос. есери, груз. с.-д., вірменські соціялісти, соц.-демократи: фінські, естонські, латвійські, литовські, ППС., польські незалежні, чеські с.-д., болгарські с.-д., соціялісти румунські й ин.). Ці наради не були доведені до кінця. Але самий факт скликання цих нарад, головно з ініціятиви рос. соціялістів, свідчив про инші настрої на цім конгресі, ніж це було в Гамбурзі.

Від часу Гамбурського конгресу (травень 1923 р.) в міжнародній ситуації відбулися значні зміни. Два роки тому найактуальнійшою проблемою европейської політики були відносини між Францією та Німеччиною. Окупація Рури і справа репарацій були тоді пекучими питаннями дня і тому зосереджували на собі головну увагу Гамбурського конгресу. Питання Сходу стояли на другорядним місці. За два роки настали великі зміни. Під впливом загрожуючих відносин на Близькому Сході, а також в Китаї, Індії та в мусулманських краінах, які ховають в собі небезпеку серіозних міжнародніх конфліктів, та ще в наслідок поліпшення в Зах. Европі — звільнення Рури, урегулювання репараційного питання, переговорів про гарантійний пакт і т. п. проблеми сходу стали найактуальнійшими. Тому на конгресі в Марселі комісія Сходу була в центрі уваги всіх соціялістів. Жадна инша комісія не викликала такого живого інтересу і не приваблювала на свої засідання такого числа учасників як якраз ця комісія.

Цей особливий інтерес до проблеми Сходу відбився на постановах конгресу. Не є випадковим, що в той час, як майже всі резолюції, що торкаються відносин на Заході, складено в дусі реформістичному, постанови в справах Сходу пройняті духом більше радикальним.

Соц. Інтернаціонал не є однородне тіло. Він обєднює в собі ріжні соціялістичні напрямки. Фактичну силу Інтернаціоналу, його пануючий кількостно центр творять визначнійші партії зах. Европи як англійська, німецька й французька. Не вважаючи на це, на конгресі в питаннях Сходу ідейний провід належав лівому крилу Інтернаціоналу, партіям б. Віденського Інтернаціоналу, як австрійські соц.-демократи й инші.

При обговоренні проблем Заходу партії центра держалися своїх випробованих метод реальної політики. Демократизація Ліги Націй; утворення при Лізі Націй окремого економічного органу для регулювання міжнародного господарського життя; женевський протокол, як загальна система гарантії мира, обовязкова для всіх держав, які входять в склад Ліги Націй; скликання Лігою Націй міжнародньої конференції для вироблення способів загального розброєння; прийняття в склад Ліги Націй Німеччини та СРСР. і т. н. — такі були головнійші вимоги партій центра, які й увійшли в загальну резолюцію про політику мира, прийняту конґресом. В цих вимогах нема нічого нереального. Все тут будується навколо того, що є: навколо Ліги Націй і тих заходів міжнародного характеру, про які вже тепер говориться на її засіданнях. Ліга Націй не відкидається, як ідея, критикується лише її сучасний, незадовольняючий стан.

Ще відкриваючи конґрес, англійський делегат Гендерсон сказав: „Сьогодня ми говоримо іменем великої сили. За нами стоїть семиміліонова маса організованого робітництва світа і більше як 25 міліонів виборчих голосів. Наші представники беруть участь в правительствах ріжних країн Европи. Це значить, що ми вступили в нову добу розвитку соц. інтернаціоналу, добу не тільки пропаґанди теоретичних принціпів, але й практичного переведення їх в життя. Я сам був в правительстві і знаю, як тяжко правити країною. Ми не мусимо вносити зневіри й розчарування в робітничі маси. Тому не будемо захоплюватись постановами, яких ми сьогодня ще не в стані здійснити".

Цим висловив Гендерсон настрій учасників конґресу. Тим більшого значіння набірають для нас постанови конґресу в питаннях Сходу, ухвалені в діловій атмосфері. Резолюції конґресу були вислідом реальної оцінки ситуації на Сході, яка в сучасний момент вимагає пильної уваги до себе соц. інтернаціоналу й очевидно иншого, більше радикального підходу до неї, ніж ситуація на Заході.

В центрі всіх східних питань перед учасниками конґресу стояли два головнійші: 1) політика Союзу Рад. Республик як внутрішня, так і зовнішня і 2) конфлікти, які повстають з одного боку навколо сусідніх до цього Союзу західних держав, а з другого — навколо революційних національних рухів в Китаї, Індії та мусулманських країнах. Більшовики використовують національні рухи на Далекому Сході в своїх інтересах для поширення комуністичної доктрини в инших країнах світу. Це веде до зміцнення агресивних настроїв в імперіялістичних державах Заходу проти Союзу Рад. Республик. Із цих суперечностей наростає серіозна небезпека нової світової війни. Найбільш небезпечна для мира частина Европи — це нові держави, сусідні з Союзом Рад. Республик, як Польща й ин., а також держави балканські. Під впливом імперіялістичних держав Заходу границі цих держав встановлені з порушенням прав самовизначення народів. Крім того пануючі нації цих країн пристосовують до меншостей старі методи поневолення та агресивного шовінізму. Все це разом з політичною реакцією в цих державах утворює тут стан постійного неспокою, який використовують з одного боку більшовики, організуючи в цих державах повстання й підготовляючи цим шлях для їх завоювання, а з другого — імперіялістичні держави Заходу, які знаходять тут не менш сприятливий грунт для організації наступу проти більшовицької держави. Тому всякий конфлікт на цих теренах загрожує війною в цілій Европі.

З огляду на це конґрес ухвалив постанови, які охоплюють проблему Сходу в цілому. Насамперед конґрес осудив диктаторську владу більшовиків, висловившись за демократизацію режіму в Союзі Рад. Республики і підкресливши окупаційну політику рос. більшовиків супроти **України**, Грузії та инших народів б. Росії. З приводу положення в так зв. нових державах конґрес висловився за ревізію кордонів, як передумову забезпечення миру на Сході Европи. Нарешті в справі національних рухів на Дал. Сході конґрес зобовязав всі партії соц. інтернаціоналу боротися за право самовизначення поневолених народів Азії та Африки і в першій мірі за усунення натиску чужих держав в Китаї.

Закінчуючи на пленумі конґресу свій реферат в справі резолюції про східні питання, відомий знавець національної проблеми О. Бауер сказав: „Ми, австрійські соц.-демократи, дуже добре розуміємо, через що ви, партії Заходу, так щиро працюєте над тим, щоб очистити Европу від колючого дроту, який всюди ще лишився у нас від окопів світової війни. Це все необхідно. Але ми вказуємо ще на одно завдання, яке в сучасний момент стоїть перед нами: це конечність розуміння величезного історичного процесу пробудження народів, який відбувається на всьому Сході, розуміння історичної місії, яку в цім процесі виконує робітнича кляса, і в дусі цеї місії виховання мас та підготування їх до боротьби".

Вже по тому, як цілий конґрес з величезною увагою вислухав реферат Бауера, було видно, що проєкт резолюції вироблений комісією Сходу, буде однодушно одобрений конґресом.

Делеґат

*) Отсей звіт одержали ми досить спізнено, та все таки порушені в ньому справи не втратили своєї актуальности. — Ред.

Латвійські вибори.

Соціялісти найсильнійшою ґрупою

Саме скінчилися вибори до латвійського парляменту. Найбільшу кількість мандатів добули латвійські соціялісти і то ліва соціялістична ґрупа 32 мандати, праве (меншевики) 4 мандати, разом 36. Партії правиці й центра вийшли з виборів дещо ослаблені. І так „Селянський Союз", ослаблений недавньою й трагічною смертю свого провідника, мін. закорд. справ Меєровича, здобув 16 мандатів. Націоналістична партія о. Трасуна, недавно екскомунікованого зі всіх проповідниць, і инші праві ґрупи здобули 34 мандати. Вкінці національні меншости осягнули 14 мандатів (Німці — 4, Росіяне — 3, Жиди — 5 і Поляки — 2).

В попереднім соймі засідало 25 послів правиці, 22 центру, 38 лівиці (обох соціялістичних ґруп) і 15 представників націон. меншостей (6 Німців, 5 Жидів, 3 Росіян і 1 Поляк).

Як бачимо, то нові вибори не спричинили поважнійших змін в лоні латвійського сойму.

По широкому світі

Міжнародня конференція митова в Пекіні пічнеться 18. ц. м. Всі европейські держави заінтересовані в порозумінню з Китаєм, що домагатиметься повної митової автономії. Америка хоче піти на всі уступки, Англія ні.

Фашистівські заворушення перейшли з Фльоренції до Риму. Фашисти нападають на осідки організації масонів, у головній їх паляті, де знищили папері. Поліція бореться з ними.

Абд-ель-Крим має приготовляти протинаступ на свою столицю Аждір, яку зайняли Еспанці, віддалену від його теперішніх позицій на дві милі. Крім цього зосереджує все своє військо в горах.

Англійський економіст Гільтон Юнг, що у свій час приїздив до Польщі як офіціяльний дорадник у санації фінансів, на цей раз, всупереч звісткам, їде не до Польщі, а до Індій.

Памятаймо: Рідна Школа — це народня фортеця, це певний захист у добі лихоліття!

Державна кріза.

Львів, 15. жовтня 1925.

Нема вже більше банального слова, що робило би на мешканців польської держави менше враження, ніж слово кріза. У Польщі було вже стільки кріз, такі ріжнородні і такі всі однакові — що одна кріза менше чи більше справді не грає ніякої ролі. Нині кажеться, що грозить Польщі державна кріза. Вона має бути виплином господарської крізи, доведеної до краю нинішнім польським премієром і міністром фінансів, що одночасно користується необмеженим довірям президента республики. Таким робом маємо ще й урядову крізу; трагікомедія з диктаторськими уповновaженнями п. Грабского каже дементувати всім „лівим" і „правим" політикам польським над крізою польського парляментаризму, а грандіозні злодійства й обманства в усіх ділянках польського державного апарату кажуть про крізу не тільки бюрократії, але всього польського громадянства, що затратило почуття моралі.

Польське законодатне тіло віддає в руки відповідального урядовця, який повинен бути лише виконавцем волі представників народу, просто необмежені уповновaження і протягом двох літ у блаженній безжурности за долю державної господарки займається міжпартійною гризнею. По двох роках раптом зніметься крик, бо безконтрольність уряду довела державу на край банкроцтва. І всі ті, що два роки вірили в голову уряду як в бога, через ніч стають його немилосерними критиками-противниками. Та тільки зібрались, щоби голосно, на соймовій арені, дати вислів свойому критицизмові, — враз виринає у далеких кулісах особа виборного голови держави, який на хід соймової праці й на діяльність відповідального парляментарного уряду не повинен мати жадного впливу,—і сойм знову замовкає, шукає якоїнебудь приключки і — відкладається. А пан премієр —невдоволений, але... „спокійний". „Я хотів—мовляв — мати поміч (?) сойму, але коли її не маю (!), уряд буде примушений працювати і без тої помочи". Чи може бути більш клясичний вислів погляду на його обовязки та на права законодатного тіла?!

Але все воно є тільки симптоми хронічної і перманентної крізи, яка в суті речі існує вже сім літ і є лише продовженням такої самої крізи, яку хронічно переживала історична Річпосполита. І тому її причини лежать далеко глибше ніж говорять про це кожночасні офіціяльні чи неофіціяльні енунціяції. У кожній такій чи иншій крізі виявляються симптоматичні моменти, характеризуючі психіку польського політика й державного діяча та вартість польського політичного світогляду. Легкодушність, безжурність і короткозорість у парі з повною відсутністю почуття відповідальности й подиву гідною фанфаронадою — ось причини постійної крізи, яку переживає Польща. Краківський економіст, проф. А. Кржижановскі твердив у своїй, кілька тижнів тому виданій, книжці „Паверизація сучасної Польщі", що вправді Поляки мало користають з чужих досвідів, але всеж таки запамятують дещо з того, що відбилося на їх власній шкурі. Один з його товаришів, професорів-економістів у приватному листі заквестіонував таке твердження як надто сміливий оптимізм і ось п. Кржижановскі, призадумуючись у „Часі" над новими 3-ма проектами Вл. Грабского про санацію санації, признає слушність, що він задалеко зайшов у вірі в польський державницький розум. „Бо уряд, замісць поглянути в очі фактам, воліє признавати за правду не те, що нею дійсно є, але те, що на його думку бути повинно. Свої побожні бажання ідентифікує з дійсністю і будує замки на леді"...

Хто краще знає правдивість цих слів від Українців, нинішних громадян польської держави? І хто знає краще від нас, в яку фікцію задивлені від 7-ми років керманичі воскрешеної польської республики, віруючи, що це не фікція, а дійсність...

Ані усуненням уряду Грабских, ані примушенням през. Войцеховского піти слідом Мільєрана, що надто заанґажувався був у політиці Пуанкаре, не усунеться крізи польської держави. Вона істнуватиме так довго, як довго не вимруть старі категорії, якими оперує польська громадська думка і не прийдуть до слова нові, що скажуть инакше глядіти на реальну можливість істнування польської держави.

Льокарно.

Знову яснійше. — Нещаслива 16 стаття. - Не було делеґата до Берліна. — Найблизші хмари.

Нема то як блакитне небо і рожевий овид! Розмови, що так важко йшли торік у льондонській мрячі, пливуть, мов лодка по Ляго Маджоре. Мир посувається хутко вперед, але дипльомати заявляють, що ще найменше тиждень просидять над ним і над чудовим озером.

Вже навіть останні настрої у варшавськім міністерстві закордонних справ покращали. Телефоном з Льокарно прийшли туди звістки, що деякі уступки в користь Німеччини щодо 16-ої статті статута Ліги Націй не зменшують у нічому забезпеки на східних німецьких кордонах.

Ось текст цієї славної статті, довкола якої ведеться такий завзятий бій красномовних язиків:

„Коли якийнебудь член Ліги нарушить прийняті на себе в ст. 12, 13 і 15. зобовязання і почне війну, то цей його крок буде рівнозначним з воєнною акцією проти инших членів Ліги. Ці члени зобовязуються перервати з ним негайно всі торговельні та фінансові зносини, заборонити своїм підданим усіх взаємин, фінансових, торговельних і особистих, з підданими тої договоломної держави і перервати такі його взаємини з иншими державами, без огляду на те, чи ці держави є членами Ліги Націй. У такім випадку Рада Ліги має обовязок запропонувати ріжним урядам-учасникам: якими засобами на землі та морі кожний член Ліги має причинитись до тої збройної сили, що має оборонити пошану зобовязань Ліги. Члени Ліги обіцяють собі крім цього взаємну піддержку при здійсненню засобів, що є наслідком тої статті й обовязуються звести до мінімум свої претенсії витрат та втрат. Вони піддержують себе також взаємно в обороні перед виїмковими засобами, яких ужила проти них договороломна держава. Вони роблять усе потрібне, щоби боєвим силам кожного члена Ліги, що бере участь в обороні зобовязань Ліги, влекшити переїзд через їх територію. Кожний член, що нарушить одно з таких зобовязань, може бути виключений з Ліги. Виключити можуть його голосами всіх инших членів, присутніх у Раді Ліги."

Уже у вчорашніх інформаціях подали ми звістку, в якій мірі Німеччина згодилась на цю статтю. На випадок війни Рада Ліги мусить рахуватись з її слабим економічним та військовим станом, а французькі війська можуть їхати на поміч Польщі морем. Польща має бути заспокоєна иншими міжнародними тезами: 1) що рейнський пакт не може нічим нарушити французько-польського союзу, 2) що обовязковий арбітраж має виключити можливість війни.

Французька відома аґенція „Гавас" подала звістку, що у звязку з уступками в користь Німеччини, німецькі представники в Льокарно вислали спеціяльного делеґата до Берліна, щоби цей привіз згоду на компроміси вищених в Льокарно. „Берлінер Таґеблят" заперечує цю звістку і називає її фальшивою, аж у двох пунктах. У Берліні нічого не відомо про висилку такого делеґата і німецька делеґація не прохала часу до надуми над відповідю щодо умовин її вступу до Ліги Націй.

Покищо в Льокарно справа загального пакту, не взажаючи на оптимізм, не перейшла через рішаючі трудноші. Хмара сумнівів: як повязати загальну забезпеку зі східним пактом? — все ще притемнює погідне небо. Поруч неї кружляють инші хмаринки, які доведеться ще дипльоматам розсіяти а саме — т. зв. побічні питання про кольонську смугу, влекшення окупаційного стану врешті Надрейнщини, означення прав літаків у мирній комунікації, справа басейну Саари, то-що.

Москва і Варшава.

Польсько-радянські урядові залицяння і комуністична партія.

Політика уряду та публична опінія — це два чинники, які в нинішніх часах дуже часто і — можна сказати — з правила стираються та попадають між собою у суперечність. Цей конфлікт заключується в відмінному розумінні державних інтересів та в нерівномірній освідомлености обох тих чинників про міжнародні можливості. Уряд з правила знає більше про міжнародню конюнктуру і тому його реальна політика густо-часто відбігає далеко від побажань публичної опінії. Правильно буває так, що публична опінія паралізує шкідливі, на її думку, вчинки уряду, та усуває з відповідальних становищ реалізаторів тих вчинків.

В европейському заході висловниками публичної опінії в політиці є парляменти. Не те у Союзі Радянських Республик. Тим виразником

О. Д-Р. Г. КОСТЕЛЬНИК. 3)

Зі Львова до Риму.

I.

У вагоні ч. 18 345.

(Продовження.)

Якое бавились, діти (ті менші й ті більші) то виходили на головний коридор, то зникали в переділках. Час минав.

В Пшеворску прилучились до нас панство М., а в Кракові львівський лікар д-р В.

Іду, роздивляюся по переділках, а тут уже деякі „забивають цвяхи" головою. Сон має свою силу— особливож у залізниці. Виходжу на коридор. Опустів. Сидить на кріслі в ньому тільки пані Б. Уложила до сну Юру і Лушю, наші „паломниченята"; одну лавку полишила для них, другу для мужа, а сама ось тут зачинає куняти. Добра мати — всюди мати! У переділках зовсім затихло. Вже добре по півночі. Я волію в вагоні стояти, як „забивати цвяхи". Стою — поки зможу. Виходжу до д. Барвінського. Клячить і молиться. Знов вертаю на головний коридор. Ходжу. Стою. Минає пів години, година. Муки „путешествія" надходять. Зітхаю до неба, а земля тягне мою душу. Вириваюся. Знов заглядаю до переділки, де д. Барвінський. А він клячить похилений над своєю лавочкою, і блаженно спить — із своїм парадним циліндром на голові. Знов вертаю на коридор, притискаю чоло до вікна. Чую, як наш вагон совгається наче змія. Не трясе, не бренчить, тільки совгаючися, сичить. Нема вже для мене місця. Іду до своєї переділки.

Чи я спав тої ночі, чи ні, не памятаю. Не одну ніч на тій подорожі мусів я так провести, і память про отсю ніч у мене затерлася.

— — — — — — — — — —

Границя! Чеська границя! — Для паломників, перемучених нічною іздою, це був зрана 16. серпня найбільш емоційний момент. Це пашпортова й митна ревізія на пригранічній польській стації, але сама границя — ота межа, яка ділить Польщу від Чехословакії. Не один з паломників певно не одно мав би закинути такій їзді „гуртом", одначе з певністю кожний бодай це одно признає, що пригранічні ревізії були для нас дуже легенькі, чисто формальні. Я про це діймаючо переконався. З поворотом домів віз я з Хорватії (начату) літру сливовиці, і на австрійській границі мусів я (Австрійцям) заплатити за неї шість шилінґів — саме стільки, скільки вона коштувала в Загребі. А з Відня до Італії віз я так само літру сливовиці, але про це ніхто навіть не думав питати.

Чесько-польська границя! — Всі загалом тямущі, хоч тоді може й ледве живі, тиснулись до вікон вагону, щоби побачити її... Скільки споминів вязалося з тою границею! Цеж вислід кровавих змагань у світовій війні і політичних борикань по війні. Це лінія, яка ділить землю на два світи. Тут так, а там зовсім инакше!... А скільки сумних рефлексій із нашої найновійшої воєнної і політичної катастрофи лучилось із „границею" загалом!... В уяві нам здавалося, що „границя" це якась пропасть, наче „край світа". Хотіли ми побачити бодай якусь перепорожу, або хочби тільки межу-борозну, виорану поперек піль... Одначе ми не бачили нічого, тільки звичайні собі (лихі, неродючі) поля. І ось через таке „ніщо" ми, Українці, опинилися — такі нещасливі!... Хвилі думок і серця грали, заломлювалися наче в діточій душі, і виходили їх конектури в нашій свідомости то дитинні, то мужно-спілі. В грудях душилось болюче зітхання, яке небавом замінилося в якийсь легкий лет душі: ось ми вже на граничній чеській стації — в „світі"! Якось так свобідно в душі!...

Поїзд стоїть тут годину, доки не відбудеться приграничня ревізія, а доти з поїзду не випускають. Нам на думці дешевий чеський пільзнер, хоч ніяк його тепер пити, бо ще не час. Але на слідуючих чеських стаціях ми вже кричали з вагону „дай піво!" На наш жаль пільзнера ми не могли дістати. Пікольо, що розносить пиво біля вагонів, ясував нам, що в Чехах не пють пільзнера, бо то „мој драге піво". Гальба коштує на наші гроші около 60 сот.! І це для Чехів дороге!... От та „границя"! Пільзнера дістали ми щойно на останній чеській стації в Бжецлав-і (Břeclav). Від цеї стації до Відня близенько. Поспішний поїзд їде годину і кільканадцять хвиль.

Так заїхали ми до Відня на Ost Bahnhof (Nord - Bahnhof уже не функціонує), де нас чекали знайомі. Загальне стремління було: чим скорійше дістатися до (замовленого) готелю, обмитися, роздягнутися, випружитися і переспатися бодай через одну годиночку.

(Продовження буде.)

публичної опінії не є ні Центральний Виконавчий Комітет Рад, ні Зїзд Рад, а комуністична партія більшовиків. Там є ще одна нечувана на Заході обставина; всі члени всіх радянських урядів є членами компартії, але не зважаючи на те уряди, а в першу чергу всесоюзний уряд не все веде таку політику, яка покривається з потребами та вимогами партії. Це треба віднести перш за все до закордонної політики.

Візьмім диплъоматичні заходи Чічеріна у Варшаві для навязання польсько-радянської дружби. Вони, як видно тепер із радянських газет, стрінулися з дуже гострою опозицією в комуністичній партії. Партія влаштовує тепер цілий ряд мітингів, на яких приймає постанови більш-менш такого змісту

Наводжу саме ту постанову тому, що її прийнято між иншим на суто-московських фабриках ім. Семашка та „Червоного Грому" в Москві. На Україні такі постанови приймають далеко гострійшу форму, спрямовану виразно проти політики Чічеріна, що хоче коштом українського народу ґодитися з Польщею. З цензурних оглядів тих постанов цитувати не можемо. Та вже зацитована вгорі постанова московського робітництва доказує, що шляхи чічерінської диплъоматії сильно розходяться з настроями компартії.

Одначе це не означає ще, щоби політика Чічеріна наслідком того мала заломитися. Ні, такі виступи мають на Московщині чисто демонстративний характер, що має саме причинитися до скріплення успіхів Чічеріна. На Україні не те. Тут такі демонстрації аранжує теж компартія більшовиків України, рівнозначно з московською компартією, але такі підсувані нею робітництву та селянству постанови находять між тими останніми дійсно буквальне зрозуміння та щире відчуття їх змісту. Через те такі постанови на Україні мають не демонстративний, а щирий і безпосередній характер свідомого протесту проти торгування українським народом. І саме цей факт для нас важний. Як би там хто не інтерпретував та не поясновав тактики комуністів на Україні, які цілі не підсував би, то для нас не важна тактика, не важна її задня мета, а важний той відрух, який вона спричинює в нашому народі. Той відрух і ті наслідки такої, а не иншої комуністичної тактики далеко не покриваються з укритими цілями компартії.

В. М.

Моральне багно.

Дещо з дефраудаційних сензацій у Польщі.

Львівський сіоністичний орган „Хвиля" приніс недавно таку інформацію свого варшавського кореспондента: Соймовим послам роздано звіт Найвищої Палати Державної Контролі за 1924 р. Цілий звіт є тісно довірочний. Та не зважаючи на те, між послами стала незвичайно актуальною справа знесення тієї довірочности. В цьому напрямі мають деякі посли порушити справу на пленумі сойму. Вони будуть домагатися, щоби звіт Контролі був відомий цілій суспільности. Причиною такого поставлення є факт, що контроля виявила незвичайно великі надужиття в державних установах усіх майже ресортів. Зі звіту Державної Контролі за 1923 р. виявлено, наприклад, факт, що в окрузі познанської команди корпусу пропало 900 автомобілів, які пішли невідомо куди і до нинішнього дня не висліджено виновників тієї крадіжі. Тому деякі посли хочуть піддати під осуд і до відома публичної опінії всі відкриті контролею надужиття за 1924 р. Вони виходять зі заложення, що затаювання таких надужить може закінчитися катастрофою.

Якби для підтвердження тих домагань послів приносить варшавський „Роботнік" аж тря факти про дефравдацію та кражу гроша в державних і громадських установах. І так на краківській почті відкрито мальверзації, яких допускався почтовий практикант Таргальсці та листонос З. Іваnуф. Шкоду покрили свояки.

В товуж Кракові військова жандармерія арештувала Максиміліяна Горна за те, що він здефравдував значні суми з фонду, призначеного на „Дім польського жовніра". Гроші того фонду походили з публичних складок.

Судове слідство проти краківського спекулянта Владислава Рошкого, власника бюра купна і продажі парцель, виявило, що він надув усяких своїх клієнтів на суму 300,000 золотих. Та ця сума не обіймає втрат усіх пошкодованих клієнтів, бо деякі не зголосили своїх претенсій до суду.

Колиж до нього пригадати от хочби недавну банкову панаму д-ра Кольніка у Львові, що наразила Банк краєвого господарства на втрату міліона сто тисяч долярів, надужиття в польському уряді тютюнового мономолю, де арештували директорів і багато инших великих і малих дефравдацій і крадіжів державного майна, які ми нотували в останніх часах, — то дістаємо страшну картину деморалізації та гангрени, що розпаношилася у всіх категоріях польського урядництва і яка нищить вже й так знищених податників.

Зрозуміле, чому найвисший уряд державної контролі, не хоче згодитися на опублікування свого звіту. Той звіт убив би серед суспільности всяке довіря до господарки державним майном і громадським грошем та підірвав би у світі всяку пошану до Польщі як держави. Очевидно, що це було би для Польщі убийчим а може й більше небезпечним від якої-небудь воєнної авантюри.

Бо важко зрозуміти господарську політику Грабского, важко зрозуміти нечувано високу та непосильну для населення податкову обтяженість, коли значна частина того витисненого з населення гроша йде в приватні кишені здеморалізованих і розпущених урядників. Очевидно, що такому урядові, який не в силі прочистити вонючої бюрократичної атмосфери, ніхто не може довіряти, а тим більше не може повірити в його санаційні здатности.

З того страшного морального багна, яке сповило відроджену Польщу здають собі докладно справу і самі Поляки. Ось у варшавському „Курієрі Поранному" містить Ст. Пацьорковскі фейлетон п. з. „Чому не маємо довіря?" В цьому на самому початку стоїть таке: „Навіть найбільші наші національні пророки не передбачували і не пророкували нам, що та сама велика війна, яка спричинить воскресення Польщі, одночасно занурить її в пропасть гнилі та зіпсуття, — що будуючи нову будівлю нашої держави, змушені будемо закладати її фундаменти в болоті. Досвід віків учить нас, що згинули ті народи і не могли встоятися ті держави, які не вміли оперти свого публичного порядку на чесноті та детельности і своїми законами не вміли забезпечити до себе довіря громадян, а публичного кредиту для цілої держави. Тимчасом дух часу виривав нам з під ніг ту підставу всякої державности і кожної хвилини можемо повиснути у повітрі, вижидаючи нових пророків і нових заповідей. Ніколи перед війною не було стільки крадежів, обманств, малих і великих розбоїв, тільки спекулянтів, тільки нечесних спілок і синдикатів, що тепер".

Бурси.

Чергове завдання „Рідної Школи".

По кількох літах приналежности до Польщі, по заведенні „утраквізму" в одній части цих шкіл, а по переміні на чисто польські в других, — про українські початкові школи в Польщі вже не можна й говорити. І тому доводиться зі сумом зауважити культурний застій у розвитку української дітвори, а де українські діти змішані з масою чужинецьких, там навіть грозить винародовлення тієї дітвори.

Не буде українських дітей, — не буде й нації. Тому на теперішній генерації тяжить відповідальний обовязок вдержати для нації українські діти, хочаб не знати якими коштовними засобами.

На цьому полі повинні виявити як найбільшу активність не тільки окремі шкільно-освітні організації, але й організації політичні, економічні, професійні, ба й кожна українська одиниця зокрема. Щоби не вносити безладдя в цю роботу, — праця всіх чинників на освітно-шкільному полі повинна звестися до постійної, витревалої помочі в діяльности, яку від довгих років веде Українське Педагогічне Товариство.

Воно виховує молодь так, щоб вона вміла віднайти шлях до здійснення змагань нації.

У такій установі як УПТ-во не сміє бути ніякої „втертої", одностайної тяглости. Воно мусить міняти свою діяльність, йдучи за духом часу й обставин, та до них приноровлювати свою діяльність. Коли донедавна УПТ-о зосереджувало свою діяльність на кількох своїх гімназіях, а опісля на кількодесятках своїх народніх шкіл, то теперішній час видвигає новий клич: фахову освіту.

Щоби витворити свідомий український елемент для наших міст через фахове підготування інтелігентного ремісництва, мусить УПТ-во взяти у зорганізовані рами фахове підготування молоді як для домашнього, так для дрібного, ба й фабричного промислу. УПТ-во мусить піднайти осередки, які надаються до плекання певної галузи промислу й основувати для тої мети окремі школи. Одначе не в цьому головна річ, щоби молодь набирала фахового знання в окремій **українській** школі, (бож нема н. пр. слюсарства чи столярства польського, українського і т. д.), а в цьому, щоби вона таке знання мала. Важнійше, щоби українська молодь пізнала основи рідного ремесла — стилю та щоби вона **для нації не пропала**. І тут виринає нова потреба, яка повинна стати найблизчим кличем діяльности УПТ-ва, а саме: організування пристановищ для ремісничої молоді, творення ремісничих бурс.

Це завдання важке і пекуче. З одного боку воно лекше до виконання, як оснування фахової школи, з другогож боку воно стане пустою балачкою, доки громадянство не дасть на це відповідних фондів.

Що такі бурси чим швидше потрібні, скаже кожний, хто мав нагоду приглянутися життю „хлопців" (особливо цих „залежних", про яких згадує п. Стефанівський в 226 ч. „Діла") і поведенню майстрів, хочаб і українських. Такий „хлопець", який чи не більше вчиться у майстрової в кухні, як у варстаті, який працює від ранку до ночі, який поневіряється по долівках і стрихах, який нераз не бачить примусової промислової школи, це справдішний гельот, невільник свойого убожества. Це справа, якою повинні пп. майстри щиро, по людському зайнятися і направити.

При цьому нам не можна резиґнувати в молоді з освітою, яку дає середня школа. Приватних українських гімназій мало, а творити нові не конечно потрібно. Ба, що більше: слід би перевірити, чи всі теперішні приватні гімназії мають умовини розвитку, або бодай істнування. Ми повинні спрямувати молодь до державних середніх шкіл, до яких (у теорії) маємо чейже рівне право з Поляками. Щоби дати можність і убожшим, а талановитим дітям користати зі середньої школи, мусить УПТ-во й тут взятися до творення бурс, де молодь мала би дешевше, або й безплатне удержання, де батьківський догляд паралїжував би „повоєнні" звички молоді й де давалось би національне виховання, якого не дасть державна школа.

Цею справою повинен займитися найблизщий загальний Зїзд УПТ

Ці великі завдання зможе УПТ, сповнити тільки при поважній моральній, а головно матеріяльній постійній, зорганізованій допомозі з боку цілого українського громадянства. До ріжних болячок, до всяких „конечних потреб" прийде ще одна. Але — ані лякатися цього, ані відкидати не можна, бо молодь, — це добро цілого народу. Тому цілий народ мусить дбати, щоби вона була такою, якої потрібно народові. Слід зазначити, що розуміння цих вимог поширюється в нашому громадянстві, але не рівномірно. Ціла організація носить познаки доривочности, бо залежить головно від того, чи найдеться на місці щира, працьовита одиниця. Відрадний факт, що організація УПТ-ва обхоплює цілий край: від Чорногори поза Сян, від Красноїли до Лежайська.

Кожна українська одиниця повинна уважати собі за честь бути членом цеї величної організації та причинитися до оснування роботящого Кружка УПТ. в місцевости. Тепер до цього якраз пригожий час. А покищо повинен кожний підпомагати „Рідну Школу" правильно, відповідно до свойого доходу.

Цього вимагає від нас хвиля й народня потреба.

А. Ясінчук.

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** Останнє число „Діла" сконфіскувала прокуратура за одно слово, два речення і один уступ із передової статті п. н. „Відвідини", за одно слово із малого фейлетону та за наголовок і одно речення з новинки, що інформувала про перебіг православного собору в Москві.

— **Відкриття української ґімназії в Празі.** Дня 8. вересня ц. р. відкрито в Празі українську ґімназію в складі, покищо І. ІІІ. та V. кляси з двома матуральними ґрупами при ній: І-ою однорічною та ІІ-ою дворічною. Директор ґімназії, відомий педагог проф. Ярема у своїй промові до учнів зазначив велику вагу та значіння тієї одинокої української ґімназії, в якій може вільно — без усяких обмежень та шкідливих впливів ворогів українського відродження — вестися наука. Підкресливши велике значіння тієї допомоги чеського народу, він подякував чеському урядові та завзвав учнів і професорів до напруженої праці на добро усього українського народу. До навчання в ґімназії запрошено найкращих галицьких та наддніпрянських професорів. Українська ґімназія в Празі заснована по типу т. зв. „реформованих" реальних ґімназій з восьмирічним курсом навчання, що своєю програмою ще більше наближається до нормальних класичних ґімназій ніж звичайні ґімназії. Ця ґімназія має бути зразковою українською ґімназією. Робляться дружні заходи педагогічного персоналу й батьків, щоби поставити на належну висоту цю так необхідну українську середню школу. (За „Українським Прапором".)

— **Ст. Ґрабскі і Ст. Ґломбіньскі.** Під цим заголовком приносить варшавський „Роботнік" таку замітку: Ст. Ґломбіньскі виголосив у Львові промову про господарське та політичне положення Польщі, в якій виложив „своїх думок (плитеньких) пряжу і своїх почувань (непахучих) квіти". Ст. Ґломбіньскі напав на робітників, що не працюють стільки, скільки подобається капіталістам і ендекам. Між иншим має він претенсії до друкарських складачів, що на протязі два роблять те, що могли би зробити на протязі півтори години. Опісля палить він смалені дуби про соціялізм а накінець атакує Ст. Грабского за те, що заключив угоду з Жидами. Ґломбіньскі заявляє: „Нумерус клявзус" потверджений міністерським обіжником з 1923 р. мусить бути проведений в життя". Отже Грабскі видає обіжники, щоби „нумерус клявзус" не примінювати а Ґломбіньскі вимагає, щоби примінювати його розпорядок про „нумерус клявзус" з 1923 р. А ендецькі професори слухають не Ґрабского а Ґломбіньского. Ось який поділ праці між ендецькими месерами.

— **Як пропадають наші мистецькі цінности.** Є у Львові відомий в кругах колекціонистів, збирач д-р Заревич, який хитро-мудро, невеликим коштом дійшов до поважної збірки картин, мініятур, раритетів і т. н. Останніми часами кинувся той пан на „церківця", шукаючи, що в кругах „ruskiego" духовенства найде бажаних достатків. Не поминаємо на жаль про них, що переконує нас передаючий листок, який припадково попав нам у руки: До д-ра Заревича, директора Музею народового. Текст письма даємо в оригіналі: Wielmożny Panie I Dziś w wieczór wysyłam [illegible] (pociągiem osobowym) starych obrazów. Zaś [illegible] w Czerwicy „carskie wrota" [illegible] stare [illegible] odnowione) i [illegible] przesyłam. 1. X. 1925 ks. Kaimiak. Ось наш патріот".

— Протибільшовицький конґрес у Відні. „Прагер Прессе“ повідомляє, що в суботу відбувся 10. X. у Відні таємний протибільшовицький конґрес російських протибільшовицьких організацій. В ньому взяло участь 108 делеґатів. На зїзді стверджено, що протибільшовицька праця російської еміґрації пішла на марно. Конґрес рішив попрацювати над відновленням єдиного протибільшовицького фронту. Реалізацією тої постанови має зайнятися „Російський Національний Союз“. На конґресі мали бути присутні і делеґати протибільшовицьких організацій з Росії.

— Поліцейська мораль румунської поліції. Ми вже писали про спідні, варварські методи, якими послугується румунська влада. Ті методи обурили весь світ, але не зважаючи на те, їх потвердив один із співвинуватців тих методів інспектор поліції з Ґалацу Попеску. В букарештенському щоденнику „Адверуль“ помістив він таке виясення: „Донесення преси про тортури в румунських касарнях жандармерії є переборщені. Обвинувачених, що стоять під замітом протидержавної змови, бито виключно тоді, коли цього вимагало слідство і то щойно у випадку як вони не хотіли зложити відповідних зізнань“. Очевидно, що таке виясення є зовсім вистарчаюче.

— Концерт кооп. „Український Театр“. Заповіджений на четвер, дня 22. жовтня п. р. концерт кооперативи „Український Театр“, в якому беруть участь співачка Дарія Левицька, скрипачка Катря Мандичевська і пяністка Оля Мандичевська, буде цікавий з огляду на добір артистичних сил, нашому громадянству дотепер незнаних, що за воєнні роки покінчили студії на чужині і мають вже за собою визначні артистичні успіхи. П. Дарія Левицька, абсольвентка Музичної Академії у Відні, виступала вже з великим успіхом в операх, а саме в опері „Масковий Баль“ в ролі Амелії і співала титулову партію в опері „Аїда“. П. Катря Мандичевська, учениця знаменитого проф. державної консерваторії в Празі Вольдана, абсольвентка майстерського курсу в „Meisterschule“ проф. Шевчика в Празі, виступила вже з двома власними концертами в Чехословаччині та брала участь в Шевченківських концертах в Празі. П. Оля Мандичевська, учениця знаного проф. „Meisterschule“ в Празі Конрада Анзорґе, давала там минулого року власний концерт, а також виступала на українських концертах в Чехословаччині. Артистичні сили, добірна програма та гарна мета побільшити фонди кооперативи „Український Театр“ у Львові спонукає певно українське громадянство явитися громадно на цім концерті.

— Свобода ч. 42. вже вийшла і принесла такі статті: 1) Недужий сойм; 2) Дві потреби хлібороба; 3) Україні та Ліґа Націй; 4) На радянській Україні; 5) Зїзд поневолених народів; 6) Закарпатська Україна; 7) Ратуйтесь, хто може..; 8) Що чувати в світі?; 9) Криваві політичні рахунки; 10) Новинки; 11) Свобода слова; 12) Жертвам війни; 13) Дописи з краю“ 14) Оповістки.

ПОЛІТИЧНІ НОВИНИ.

Дальші переговори премієра Грабского.

Прем. Грабскі продовжає розмови з партіями, на яких попертя числить. Конферував із НПР., із ХД, з котрими обговорював справу своїх санаційних проєктів. Хадеки заявили, що зголосять до сан. законів цілий ряд поправок. На те заявив Г., що не думає обстоювати поодиноких подробиць проєкту і готов розглянути пропозиції раціональних змін. З цього догадуються в соймі, що хадеки попри НПР. і ендеки творитимуть цих 160 голосів, котрі заявляться за Грабским і його проєктами. Але по обчисленням сойму, це є за мало. 14. жовтня премієр Грабскі прийняв мін. справедливости Жихлінського і конферував із ним у ресортових справах.

Конференція в Льокарно.

14. жовтня йшли дальші наради між поодинокими держ. мужами, головно в справі східних арбітражних договорів. Конференція знавців правників Німеччини, Чехословаччини, Франції і Бельгії мала орієнтаційний характер. Справа ґарантії розємних договорів із Польщею тепер більше є на дальшому плані.

Повідомляють із Льокарно, що переговори є в критичному положенні. Користаючи з уступчивости англійської делеґації в справі 16. уст. Союза Народів, Німеччина висунула домагання, щоби на найближчому засіданні Союза Народів найшлася справа ревізії польсько-німецьких границь. Цей крок німецької делеґації викликав велике схвилювання між членами конференції на тлі ґарантій, що торкаються східних границь. Також „Морнінґ Пост“ повідомляє з Льокарно, що Німеччина уступила в справі 16. уст. пакту Союза. Мін. Скшиньскі обстоює ґарантії, а Берлін домагається зміни на границі східній і на заході.

Справоздавцеві „Дейлі Мейл“ заявив Бріян, що поминувши деякі технічні подробиці, порозуміння в справі сх. арбітражного договору з Німеччиною є майже повне.

Наради нім. уряду над звітом із Льокарно.

Нім. делеґат Кемпнер здав на нім. раді міністрів звіт із дотеперішньої перебігу вислідів конференції в Льокарно та зреферував трудності, які повстали. Рада мін 13. X. радила до пізна в ночі, але не поробила ніяких нових предложень, ані не поставила нових жадань. Рада мін. обмежилася лише до прийняття звіту Кемпнера. 14. X. наради тривали дальше. Преса обговорює місію держ. підсекр. і зазначує, що подорож його мала характер не лише інформаційний, як це вияснює ур. комунікат. „Берл. Тґт.“ думає, що Кемпер прибув до Берліна, щоби одержати апробату през. Гінденбурґа і нім. націоналістів членів кабінету на угодову формулу в справі 16. уст. статуту С. Н., котру то формулу обережний канцл. Лютер прийняв лише з деякими застереженнями. Підсекр. Кемпнер виїхав 14. X. до Франкфурту, а відси рано виїде літаком до Льокарно.

Виїзд Мусоліні.

14. X. Мусоліні виїхав із Риму до Льокарно.

Вибори в Чехії.

З Праги повідомляють, що чесько-слов. президент міністрів вернув 13. X. до Праги від президента Масарика. „Трібуна“ повідомляє, що він привіз підписаний президентом декрет про розвязання парламенту, котрий оголосять 18. жовтня.

Криваві сутички в Парижі.

В підміських дільницях Парижа прийшло до кривавих сутичок між поліцією і страйкуючими комуністами. В Сіресн пробували страйкарі вдертися до фабрики, але їм перешкодила поліція. При цьому один комуніст був убитий і кількох ранених. В Ст. Дені, головнім осідку комуністів, підчас сутичок багато людей було ранених. Арештували около 300 страйкарів. 53 поліціистів були тяжше або лекше ранені. Комуністичний посол Доріо копнув поліциста у живіт, але його самого так тяжко побили, що мусіли відвезти його до шпиталю.

Польський сойм.

Загально думають, що реченець скликання польського сойму перенесуть навіть поза 20. X.

З судової салі.

Штайґер перед судом.

Другий день розправи.

Дальші зізнання Штайґера.

Цілий другий день розправи зайняла дальша оборона обвинуваченого. Він вказував на планах, зладжених прокуратурою, де він стояв у критичному моменті. Признає, що стояв недалеко крамниці Баґра, не виключає, що відтіль вилетіла бомба, але рішуче заперечує, наче би він був винуватцем. Побачивши в повітрі малесенький пакет, який димився, зрозумів, що це бомба і пустився навтікача. Його огорнув великий страх і він скрився в брамі при Коперника вул. Почувши за собою крик „в ясній плащі“, зрозумів, що на нього можуть кинути підозріння, і ще більше злякався. Вийшовши з брами був дійсно блідий, і свідок д-р Левіцкі слушно зауважив це, надаючи цьому лише инше значіння. Пастернаківна в першій хвилині сказала „здається, що це той“, а щойно потім твердила, що це він напевне. Штайґер кілька разів підкреслює свій радісний настрій з приводу приїзду през. Войцеховского та велику охоту побачити його особу, для якої зазначує свою велику пошану.

Біржа.

Львів, 15. жовтня 1925.

Гроші.

Амер. дол. 6·09 — 6·11, **канад. дол.** 5·60 — 5·65, **чеські кор.** 0·17·50 — 0·17·75 **леї** 0·02·50 — 0·02·75, **франц. франк** 0·27·50 — 27·75 **швайц. фр.** 1·14 — 1·15, **анг. фунт.** 28·40 — 28·80.

Золото. 20 кор. 24·30 — 24·50, 20 франк 22·60 — 22·80; 20 марк. 27·50 — 27·75; 10 руб. 30·75 — 31·50.

Срібло. Австр. кор. 0·51·00 — 0·52·00, 5 ав. кор. 2·60 — 2·65, фльорени 1·30 — 1·33, рубл. 2·14 — 2·16, рубель дрібним сріблом 1·05 — 1·10.

Збіжа.

Пшениця кр. з 1925 р. 20·50 21·50, жито з 1925 р. 15·00 — 15·50, ячмінь паст. 00·00 00·00 овес гал. 16·25 — 17·25.

✝ Посмертні згадки.

о. Іван Ілевич, парох в Баличах помер 1.X. п. р. в 55 році життя. В. И. П.

ОПОВІСТКИ.

Репертуар „Українського Наддніпрянського Театру О. Міткевич:

Рогатин, саля „Просвіти“.
16.X. „Дні нашого життя“.
17.X. „Вихрест“.
18.X. „Маруся Богуславка“. 563 11—?

Український Театр під дирекцією І. Когутяка.

Озірна, саля „Просвіти“.
Пятниця 16.X. „Чесна Зузанна“.
Золочів, саля Шашкевича.
Субота 17.X. „Сирітка Хася“.
Неділя 18.X. „Натусь“. 569 2-3

Український мішаний хор Д. Котка:

пятниця 16.X. Самбір.
субота 17.X. Старий Самбір.
неділя 18.X. Старий Самбір. 518 18-?
у вівторок 20. X. Дрогобич.
у середу 21. X. Дрогобич.
у пятницю 22. X. Борислав.

До відома Соколам, Січам, Пластовим куріням і Лугам! „Сокіл-Батько“ видав вже **„ВЕЖІ“** укладу С. Гайдучка. Є там 103 вежі і опис як будувати. Ціна 4·50 зол., з пересилкою 5 зол. Замовляти: Сокіл, Львів, Руська 20. 620 3—3

Бурса ім. Івана Франка в Яворові прийме ще кільканайцять ґімназійних учеників низших клас на повне утримання. Принятим питомцям управа бурси ґарантує приміщення в місцевій ґімназії УПГ. з правом прилюдности. Близші пояснення письменно в управі. 645 1—3

Дрібні оголошення.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Звичайні Загальні Збори

КРУЖКА У. П. Т. в Дрогобичі

відбудуться в понеділок, дня 26. жовтня 1925 р. в год. 12. в полудне в кімнаті Народного Дому, вул. Стрийська ч. 12. з слідуючим денним порядком:

1) Відкриття Загальних Зборів.
2) Відчитання і прийняття протоколу попередних Загальних Зборів.
3) Звіт уступаючої Старшини та управ шкіл.
а) Звіт секретаря.
б) Звіт касієра.
в) Звіт Комітету будови.
г) Звіт дирекції ґімназії.
д) Звіт управ народних шкіл.
4) Звіт Контрольної Комісії.
5) Дискусія над звітом і уділення абсолюторії Старшині Кружка та Контрольній Комісії.
6) Вибір нової Старшини, ц. є голови, 6 членів і 3 заступників.
7) Вибір 3 членів Контрольної Комісії.
8) Вибір відпоручників на Загальний Зїзд УПТ. у Львові.
9) Внесення і запити. 641 1—1

За редакцію відповідає І. Рудницький. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Видавничої Спілки „Діло“, Львів, Ринок ч. 10.